

RECTOR
ACADEMIAE VITEMBERGENSIS
CONR. SAMVEL
SCHVRZFLEISCHIVS,
HISTOR. ET GRAEC. LITERAR.
PROF. PVBL.

CIVIBVS ACADEMICIS
S. P. D.

Ita hominum peregrinatio est, et multis quidem difficultatibus ac periculis circumscripta, adeo ut beati et felices putandi sint, qui abeunt citius et emigrant, veramque et sine longa iactatione patriam consequuntur. Neque tamen non prosperum est, versari inter homines, et consumpta aetate, sapienter cogitare, quemadmodum rationes peregrinandi utiles tempestive constituentur. Hoc semper, et sanctitate moris ac doctrinae probavit, et amplexus est, Vir admodum reverendus, IOANNES FABRICIVS, sacerdos huius urbis, diuturna et permolesta peregrinatione sua defunctus, cuius honori et memoriae dari par est, ut omnem eius peregrinationem et vitam ab ultimo laborioso itinere ac vitae initio repetamus, et posteritati in exempla rectissima intuenti commendemus. Natus vero est sacerdos animo et sententia optimus noster, IOANNES FABRICIVS, in oppido vicinae ditionis novo Brandenburgico haud vulgari, honestis et integra estimatione parentibus, ANDREA FABRICIO et VR-SVLA HARTMANNIA, anno MDC XXIX. pridie Kalend. Mai. nec multo post initiatus sacris, et Dei civitate donatus, spem parentibus egregiam fecit. Cum vero haud suo quisquam Marte eniti facile possit, tum vitae studiorumque magistrum ab ineunte aetate egregium nactus est DANIELEM SIMONIVM, Iudi quondam literari moderatorem idoneum, atque in hoc doctrinae humanioris genere diu ac diligenter versatum. Nam rationes et exempla parentum aequae ac praeceptorum secutus, talem se gessit, ut stipendio sublevandis studiorum sumptibus constituto dignus haberetur. Anno ad memoriam sanctae pacis insigni M DC XLIIX. Rostochium adiit, et pietatis disciplinam cum literarum et artium studiis sciens ac prudens coniunxit, auctoribus praesertim dexterrimis, Reinhardo et Cothmanno eam ad rem perapte usus. Postea Vitembergam se contulit, nec
solum

solum publicis privatisque doctorum scholis interfuit, sed etiam multa ac luculenta eruditionis documenta dedit, et habitis cum laude disputationibus, Doctoribus Theologis, Scharfio et Calovio, quorum praesidio nitebatur, tum iis maxime, qui audiendi causa accesserunt, operam approbavit. Id praeterea in magna felicitatis parte posuit, quod commilitonem et contubernalem haberet D. Joannem Deutschmannum, venerandum ordinis sacri Seniores, qui fraterno amore eum complexus, consilio et industria singulari constanter adjuvabat. Anno huius seculi quinquagesimo summos in Philosophia honores rite adeptus, et Latino Fabricii nomine se Magistrum renunciari passus est, non levitate animi, quam procul habuit, sed adductus imprimis auctoritate emendatissimi oratoris Buchneri, qui praemia publico nomine tunc elargiebatur. Ita vero in Academiae huius luce versatus est, ut et praeceptoribus vehementer placeret, et commilitonum diligentiam exemplo suo accenderet: quo factum est, ut certatim quaereretur ad munia sacra publice obeunda, non a Civibus suis tantum et Parthenopolitanis, sed praecipue ab huius Academiae patribus, cum Schmideburgensium sacris recte et mature prospiciendum esset. Ipsa Vitemberga demum IOANNEM retinuit, et prater omnem spem DIACONI provinciam ei demandavit, quam MDCCLIX. anno suscepit, et summa fide tutatus est, usque dum per gradus ad superiorem ARCHIDIACONI locum perveniret, eumque ad extremum vitae finem ornaret. Aliquando post MAGDALENAM Iacobi Martini, summi Theologi, filiam uxorem duxit, quae cum sine liberis obiisset, voti compos, et secundum maritus, REGINAM ELISABETAM, reverendo ANDREA MULLERO, Vitembergensium coetui a sacris, prognatam, in matrimonio habuit, ex eaque liberos quinque procreavit, sed omnes eos, et una coniugem, mors eripuit, et dolori ac luctu viduum prope confecit. Quare novum orbitatis quaesivit solatium, et ANNAM MARIAM, D. GODO-
FRE-

FREDI SVEVI ICTi, longe celeberrimi et gravissimi filiam sibi adiunxit uxorem, quae eum prole ter auctum rursus praematura morte viduum fecit. Nunc obitum eius acerbissime deplorat ANNA, Samuelis Pomarii, Theologi et Lubecensium Antistitis meritissimi filia, cum qua per annos XXIV. suavissime vixit, et bina filiorum funera extulit, relicta unica filia virgine, IOANNA DOROTHEA, et unico item filio ANDREA SAMVELE. Ipse quidem valetudine dubia, ac saepius adversa ab ultima usque pueritia fuit, praesertim cum laboraret ventriculi vitio, ac febribus et calculi doloribus tentaretur. Ictero ante triennium correptus, eoque morbo tum divina ope liberatus est, sed posteaquam is denuo velut ex insidiis, et nihil opinantem invasit, prostrato tandem senili corpore, et viribus usquequaque confectis, victas hosti manus, invito nihilominus animo dare est coactus. Cum enim intelligeret, ultimam sibi instare horam, adeo eam non extimuit, ut quoque expectaret fortiter, ac ad spem melioris vitae erectus, inter gemitum, suspiria et preces expiraret sanctissimus senex, qui vitam et peregrinationem absolvit suam, quam ita instituit, ut nunquam huius eum poeniteret. Doctrinam sine corruptelis proposuit, ac pietatem non verbis modo, sed etiam rebus factisque testatus, in se ipso constantiae, benignitatis, concordiae et patientiae, quasi speculum praebuit, usque eo, ut nec boni reperirent, quod in eo desiderarent, nec mali, quod reprehenderent et calumniarentur. In primis autem singularis eius diligentia et assiduitas in sacro munere enituit, a quo nec senectute nec morbo se abstrahi passus est, cum ne paucis quidem ante mortem diebus sacros labores, quoad per afflictas vires fieri poterat, recusaret. Sic finem invenit gravis et diuturni itineris, ac delatus in coelestem patriam, societatem cum iis iunxit, quibus praeiverat, viamque salutis monstraverat, et quod caput confectae peregrinationis est, Deum videt, pro quo legatione in his terris fungebatur. Piae, et ab omni labe expurgatae, quas vivus ad coelum duxit, animae, iam demum gratulationis officio perfunctae, patrem quondam in terris, nunc novum Civem, et in coelesti domicilio exoptatissimum hospitem festo et solenni gaudio receperunt. Nec vero nobis partes nostrae negligendae, sed supremi honores beatissimo Joanni persolvendi sunt, et lugentium dolores amplissimo comitatu leniendi: cuius causa ut hodie, Cives, ab honorabil. pom. frequentes eatis exequias, non tantum patris vestri divinius merita, sed maxime etiam necessitudinum Martinianarum et Svevianarum, ac denique Pomarianarum decora, ornamenta ac merita in omni genere maxima, me non admonente a vobis requirunt. P.P. DOM. XVII. post TRIN. A. M DC XCVIII.

FREDI SVEVI ICTI, longe celeberrimi et gravissimi filiam sibi adiunxit uxorem, quae eum prole ter auctum rursus praematura morte viduum fecit. Nunc obitum eius acerbissime deplorat ANNA, Samuelis Pomarii, Theologi et Lubecensium Antistitis meritissimi filia, cum qua per annos XXIV. suavissime vixit, et bina filiorum funera extulit, relicta unica filia virgine, IOANNA DOROTHEA, et unico item filio ANDREA SAMVELE. Ipse quidem valetudine dubia, ac saepius adversa ab ultima usque pueritia fuit, praesertim cum laboraret ventriculi vitio, ac febribus et calculi doloribus tentaretur. Ictero ante triennium correptus, eoque morbo tum divina ope liberatus est, sed posteaquam is denuo velut ex insidiis, et nihil opinantem invasit, prostrato tandem senili corpore, et viribus usquequaque confectis, victas hosti manus, invito nihilominus animo dare est coactus. Cum enim intelligeret, ultimam sibi instare horam, adeo eam non extimuit, ut quoque expectaret fortiter, ac ad spem melioris vitae erectus, inter gemitum, suspiria et preces expiraret sanctissimus senex, qui vitam et peregrinationem absolvit suam, quam ita instituit, ut nunquam huius eum poeniteret. Doctrinam sine corruptelis proposuit, ac pietatem non verbis modo, sed etiam rebus factisque testatus, in se ipso constantiae, benignitatis, concordiae et patientiae, quasi speculum praebuit, usque eo, ut nec boni reperirent, quod in eo desiderarent, nec mali, quod reprehenderent et calumniarentur. In primis autem singularis eius diligentia et assiduitas in sacro munere enituit, a quo nec senectute nec morbo se abstrahi passus est, cum ne paucis quidem ante mortem diebus sacros labores, quoad per afflictas vires fieri poterat, recusaret. Sic finem invenit gravis et diuturni itineris, ac delatus in coelestem patriam, societatem cum iis iunxit, quibus praeiverat, viamque salutis monstraverat, et quod caput confectae peregrinationis est, Deum videt, pro quo legatione in his terris fungebatur. Piae, et ab omni labe expurgatae, quas vivus ad coelum duxit, animae, iam demum gratulationis officio perfunctae, patrem quondam in terris, nunc novum Civem, et in coelesti domicilio exoptatissimum hospitem festo et solenni gaudio receperunt. Nec vero nobis partes nostrae negligendae, sed supremi honores beatissimo Joanni persolvendi sunt, et lugentium dolores amplissimo comitatu leniendi: cuius causa ut hodie, Cives, ab hora I. pom. frequentes eatis exequias, non tantum patris vestri divini merita, sed maxime etiam necessitudinum Martinianarum et Svevianarum, ac denique Pomarianarum decora, ornamenta ac merita in omni genere maxima, me non ammonente a vobis requirunt. P. P. DOM. XVII. post TRIN. A. M DC XCVIII.

22

RECT
ACADEMIAE VIT
CONR. S
SCHVRZFL
HISTOR. ET GR
PROF.

CIVIBVS AC
S. P.

16

